

[Thomsen.]

tror vilde have været klogt. Og dog kan jeg betegne Lovforslaget som et betydeligt Skridt fremad paa et Lovgivningsomraade, hvor et Skridt maatte gøres. Den Omstændighed, at Lovforslagets Modstandere i det andet høje Ting, saavel som i Befolkningen og i Pressen, er at finde baade til venstre og til højre for Forslagets Standpunkt, er efter min Formening ogsaa et Bevis for, at her er handlet rigtigt, med dyb Forstaaelse, stor Klogskab og betydeligt Mod.

Det er under Omtalen af denne Sag, der saa stærkt har sat Sindene i Oprør, bl. a. blevet hævdet, at der ingen Grund var til at lovgive ud over Straffelovens Bestemmelser paa dette saa vanskelige Omraade. Det havde jo ogsaa været det letteste og behageligste ikke mindst for den højtærede Justitsminister at stikke Hovedet i Busken og erklære, at der intet Problem var, men det havde ikke været klogt, for der er et Problem. Straffelovens Bestemmelser om, at Fosterdrab er forbudt og strafbart, stod jo dybt præget i Befolkningens Sind, og Overtrædelser fandt Sted i 1 000, 2 000, maaske 6 000 Tilfælde om Aaret. Kun faa af Udøverne blev tiltalt, en enkelt af dem blev dømt, og Lægerne var uenige om, hvad der kunde falde ind under Straffelovens Bestemmelser om medicinsk Indikation. Store Kredse i Befolkningen saa, at Straffelovens Bestemmelser paa dette Omraade var kommet for langt agter, og at de med deres udelukkende negative Indhold ikke længere svarede til Tidens Krav og Behov.

Saa tog Retslægeraadet Sagen op og stillede Forslag til den daværende Justitsminister, den nuværende højtærede Formand for dette høje Ting, om en Kommissionsbehandling af hele Spørgsmaalet. Resultatet heraf blev i første Omgang den indholdsrige, interessante og overordentlig betydningsfulde Betænkning af Juni 1936, der er og sikkert længe vil være en rig Kilde for Studiet af de herhenhørende Spørgsmaal, og i anden Omgang den højtærede Justitsministers Forslag, der med faa og ikke indgribende Ændringer fra det høje Folketing nu er naaet til Behandling i det høje Lands-ting.

Jeg skal ikke efter Justitsministerens udførlige Gennemgang af Lovforslagets Bestemmelser trætte det høje Ting med en fornyet Gennemgang af Forslaget, som efter min Formening fremtræder i en særdeles klar og let overskuelig Form, og som takket være den omfattende Diskussion, det har givet Anledning til, næsten er blevet Hvermands

Eje Men jeg skal i Korthed omtale enkelte af de Hovedbestemmelser i Lovforslaget, som Uenigheden og derfor Forhandlingerne særlig har drejet sig om, og som sikkert ogsaa her i Tinget vil samle Hovedinteressen om sig.

Om Lovforslagets første Bestemmelse, § 1, Stk. 1, Pkt. 1, der i al sin Korthed siger, at en Kvinde kan faa sit Svangerskab afbrudt, naar det er nødvendigt for at afværge alvorlig Fare for hendes Liv eller Helbred (den medicinske Indikation), er der jo i og for sig ingen Uenighed, men alligevel har Bestemmelsen været Genstand for megen Omtale, og der er hvirvlet megen Uklarhed op om den under Forsøg paa en Indsnævring af dens Omraade. Jeg mener imidlertid, at den medicinske Indikation her har faaet et klart og bestemt Udtryk, i alt Fald saa klart et Udtryk, at enhver kan forstaa Meningen, og saa bestemt, som det er nødvendigt, for at den skal kunne danne Rammen om samvittighedsfulde Lægers Skøn. Jeg er overbevist om, at der i Bestemmelsen er tilstrækkelig Sikkerhed for den svangre Kvinde, og at den ikke stiller for store eller farlige Krav til Lægen. Samfundet kan trygt lægge Anvendelsen af denne Bestemmelse i vor dygtige og samvittighedsfulde Lægestands Hænder, og jeg tror ogsaa bestemt, at denne Stand med Tryghed kan gaa ind under Lovbestemmelsernes Krav. Det skal nok vise sig, at disse Bestemmelser sammen med Forslagets Straffebestemmelser, saa vidt det er gørligt, vil kunne udskille de brodne Kar, som ogsaa findes blandt Lægerne.

Om de to andre Indikationer, den etiske og den eugeniske, er der jo ikke nævneværdig Uenighed.

Hvad dernæst angaar Lovforslagets Straffebestemmelser, maa vi mene, at de betegner et Skridt fremad, idet de paa den ene Side giver Udtryk for et humant Syn og paa den anden Side søger at drage ogsaa den mandlige Part ind under Ansvaret, som tit har stor Skyld, naar Lovbrud sker. Vi hilser med Tilfredshed, at Tilmaalingen af Straf for en Kvinde, som afbryder sit Svangerskab eller foranlediger det afbrudt, er saa begrænset, at der højst kan være Tale om Fængsel i indtil 3 Maaneder, endda med den Tilføjelse, at Straffen under formildende Omstændigheder helt kan bortfalde. Vi har ikke nogen stærk Tro paa, at Straf eller Straffetrusel over for disse i Regelen højst ulykkelige Kvinder, der føler sig forladte, bedragne og overbebyrdede af sjælelige og legemlige Lidelser, føler det, som om alt Haab var ude, skulde have